

Samling af Afgørelser

Sag T-280/18

(offentliggørelse i uddrag)

**ABLV Bank AS
mod
Den Fælles Afviklingsinstans**

Retten dom (Tiende Udvidede Afdeling) af 6. juli 2022

Den Økonomiske og Monetære Union – bankunion – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringselskaber (SRM) – afviklingsprocedure, som finder anvendelse, hvis en enhed er nødlidende eller er forventeligt nødlidende – Afviklingsinstansens afgørelse om ikke at vedtage nogen afviklingsordning – annulationssøgsmål – bebyrdende retsakt – søgsmålsinteresse – søgsmålskompetence – delvis antagelse til realitetsbehandling – artikel 18 i forordning (EU) nr. 806/2014 – den udstedende myndigheds kompetence – retten til at blive hørt – begrundelsespligt – proportionalitet – ligebehandling«

1. *Annulationssøgsmål – akter, der kan være genstand for søgsmål – begreb – akter, der fremkalder bindende retsvirkninger – ret til en effektiv domstolsbeskyttelse – afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans om at vedtage en afviklingsordning eller ej – omfattet*
(Art. 263 TEUF; Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, art. 47; Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 806/2014, art. 18 og art. 86, stk. 2)

(jf. præmis 30-36)

2. *Annulationssøgsmål – fysiske eller juridiske personer – retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt – umiddelbart berørt – kriterier – afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans om at vedtage en afviklingsordning eller ej – afklaring af de mulige direkte virkninger af denne afgørelse på retsstillingen for et kreditinstituts aktionærer – aktionærernes ret til at modtage udbytte og deltage i ledelsen af kreditinstituttet ikke berørt – ikke umiddelbart berørt – afvisning*
(Art. 263, stk. 4, TEUF)

(jf. præmis 39 og 41-45)

3. *Annulationssøgsmål – fysiske eller juridiske personer – retsakter, som berører dem umiddelbart og individuelt – umiddelbart berørt – kriterier – afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans om at vedtage en afviklingsordning eller ej – afklaring af de mulige*

direkte virkninger af denne afgørelse på retsstillingen for et kreditinstituts aktionærer – gennemførelse, der er helt automatisk – formaliteten
(Art. 263, stk. 4, TEUF; Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 806/2014, art. 18)

(jf. præmis 47, 48 og 50-52)

4. *Økonomisk og monetær politik – økonomisk politik – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber – vedtagelse af en afviklingsordning – betingelser – en absolut nødvendig forudsætning for Afviklingsinstansens vurdering af, hvorvidt den berørte enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – vurdering på baggrund af Den Europæiske Centralbanks (ECB) konklusion – lovlighed*
(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 806/2014, art. 18)

(jf. præmis 47, 48 og 57)

5. *Annullations søgsmål – fysiske eller juridiske personer – søgsmålsinteresse – betingelser – afgørelse truffet af Den Fælles Afviklingsinstans om at vedtage en afviklingsordning eller ej – vurdering af, hvorvidt den berørte enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – en absolut nødvendig forudsætning for indledningen af en afviklingsproceduren – denne enheds legitime interesse i ikke at blive underkastet en vurdering af, hvorvidt den er nødlidende eller forventeligt nødlidende – omfattet*
(Art. 263, stk. 4, TEUF; Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 806/2014, art. 18)

(jf. præmis 54 og 57-60)

6. *Økonomisk og monetær politik – økonomisk politik – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber – Den Fælles Afviklingsinstans – kompetence – afgørelse om at vedtage en afviklingsordning eller ej – forpligtelse til at træffe en sådan afgørelse efter Den Europæiske Centralbanks (ECB) vurdering af, hvorvidt den berørte enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende*
(Europa Parlamentets og Rådets forordning 806/2014, art. 18, stk. 1; Europa Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59, art. 82, stk. 2)

(jf. præmis 81-83)

7. *Økonomisk og monetær politik – økonomisk politik – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber – afgørelse om at vedtage en afviklingsordning eller ej – betingelser – vurdering af, hvorvidt den berørte enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende – Den Fælles Afviklingsinstans' og Den Europæiske Centralbanks (ECB) forskellige opgaver – ECB's delte kompetence med en vigtig, om end ikke eksklusiv rolle*
(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 806/2014, art. 18, stk. 1, andet afsnit)

(jf. præmis 105, 106 og 108)

8. *Økonomisk og monetær politik – økonomisk politik – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber – afviklingsprocedure – retten til at blive*

hørt – rækkevidde – procedure gennemført af Den Europæiske Centralbank (ECB) og af Den Fælles Afviklingsinstans i fællesskab og successivt – kompleks administrativ procedure – den enhed, der er berørt af afgørelsen om, hvorvidt der skal vedtages en afviklingsordning eller ej, skal høres særskilt i enhver fase af proceduren af begge disse to organer – foreligger ikke [Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, art. 41, stk. 2, litra a); Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 806/2014, art. 18]

(jf. præmis 156-163 og 165)

Resumé

Sagsøgeren, ABLV Bank AS, er et lettisk kreditinstitut og er moderselskab i ABLV-koncernen. ABLV Bank Luxembourg SA er et kreditinstitut, som er etableret i Luxembourg, og som udgør et af datterselskaberne i ABLV-koncernen, hvor sagsøgeren er eneaktionær. Disse to institutter var kvalificeret som »signifikant enhed« og var i denne henseende underlagt Den Europæiske Centralbanks (ECB) tilsyn under den fælles tilsynsmekanisme (FTM)¹.

Den 13. februar 2018 præsenterede United States Department of the Treasury (det amerikanske finansministerium, De Forenede Stater) en foreslået foranstaltning om at udpege sagsøgeren som en institution, som repræsenterer en stor risiko med hensyn til hvidvask af penge. Efter denne meddelelse kunne sagsøgeren ikke længere foretage betalinger i dollars og oplevede en bølge af hævnninger af indskud. ECB gav således Finānsu un kapitāla tirgus komisija (finans- og kapitalmarkedskommissionen, Letland) beføjelse til at indføre et moratorium for at give sagsøgeren tid til at stabilisere sin situation. Den 23. februar 2018 fastslog ECB, at sagsøgeren måtte anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende. Den 23. februar 2018 traf Den Fælles Afviklingsinstans to afgørelser mod henholdsvis sagsøgeren og ABLV Luxembourg, der fastholdt ECB's afgørelse, hvorved Afviklingsinstansen vurderede, at en afviklingsforanstaltning over for sagsøgeren ikke var nødvendig i almenhedens interesse².

I forbindelse med et søgsmål med påstand om annullation af disse to afgørelser tager Retten for første gang stilling til en afgørelse fra Afviklingsinstansen om ikke at vedtage en afviklingsordning og frifinder i det hele Den Fælles Afviklingsinstans.

Retten bemærkninger

Retten undersøgte først de af Afviklingsinstansen rejste formalitetsindsigelser.

For det første var Retten, henset til Domstolens praksis³, af den opfattelse, at afgørelsen om ikke at anvende afviklingsværktøjer over for et kreditinstitut er en retsakt, der kan anfægtes. Da visse af disse værktøjer kan gøre det muligt for sagsøgeren at videreføre en del af sine aktiviteter, skaber en sådan afgørelse bindende retsvirkninger, som kan berøre sagsøgerens interesser. Denne kvalificering gør det endvidere muligt at sikre overholdelsen af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse.

¹ – I medfør af Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15.10.2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63).

² – Som omhandlet i artikel 18 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15.7.2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1, herefter »SRM-forordningen«).

³ – Dom af 6.5.2021, ABLV Bank m.fl. mod ECB (C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369).

For det andet afviste Retten søgsmålet til prøvelse af afgørelsen vedrørende ABLV Luxembourg på grund af sagsøgerens manglende søgsmålskompetence. Denne afgørelse har nemlig kun umiddelbar indvirkning på adressatens, ABLV Luxembourgs retsstilling. Den negative indvirkning af denne afgørelse på sagsøgeren er af økonomisk og ikke retlig karakter, eftersom aktionærernes ret til at modtage udbytte og til at deltage i ledelsen forbliver uændret.

Hvad angår afgørelsen vedrørende sagsøgeren konkluderede Retten, at den pågældende har søgsmålskompetence i forhold til denne afgørelse, eftersom den umiddelbart har indvirkning på sagsøgerens situation. Afviklingsinstansens konklusion, der er baseret på ECB's vurdering, hvorefter sagsøgeren er nødlidende eller forventeligt nødlidende, udgør nemlig det nødvendige grundlag for at træffe en afgørelse om ikke at vedtage en afviklingsforanstaltning. Denne afgørelse overlader i øvrigt ikke nogen skønsbeføjelse til den nationale reguleringsmyndighed, der skal gennemføre afgørelsen, idet gennemførelsen skal ske helt automatisk og udelukkende i medfør af EU-reglerne.

For det tredje fastslog Retten, at sagsøgeren havde søgsmålsinteresse i forhold til denne afgørelse. Hvis Retten måtte konkludere, at ECB's vurdering af, om sagsøgeren var nødlidende eller forventeligt nødlidende, som Afviklingsinstansen fastholdt, var fejlagtig, burde den procedure, der førte til vedtagelsen af en sådan afgørelse, ikke have været iværksat over for sagsøgeren. Med henblik på udøvelsen af sin bankvirksomhed har den berørte enhed desuden en legitim interesse i ikke at blive underkastet en sådan vurdering.

Retten forkastede dernæst de af sagsøgeren rejste formalitetsindsigelser.

Retten bemærkede navnlig for det første, at sagsøgeren med urette foreholdt Afviklingsinstansen, at denne udelukkende havde baseret sig på den af ECB foretagne vurdering af, om banken var nødlidende eller forventeligt nødlidende, uden at have foretaget sin egen undersøgelse. Sagsøgeren anførte i denne forbindelse, at Afviklingsinstansen ganske vist ikke var bundet af ECB's vurdering, og at der ikke var noget, der tydede på, at Afviklingsinstansen var frataget en skønsbeføjelse i denne henseende. SRM-forordningen⁴ tillægger imidlertid ECB en vigtig, om end ikke eksklusiv rolle, eftersom den, henset til dens ekspertise som tilsynsmyndighed, er den institution, der er bedst egnet til at foretage en sådan vurdering.

For det andet bemærkede Retten, at ECB's vurderinger, som Afviklingsinstansen tilsluttede sig, dvs. vurderingen vedrørende dels det likviditetsdækningspotentiale, som sagsøgeren skulle have, dels vurderingen af, om sagsøgeren var nødlidende eller forventeligt nødlidende, ikke var behæftet med en åbenbar fejl. Retten fandt, at ECB under omstændigheder som de i sagen foreliggende, der er kendetegnet ved massive hævnings af indskud som følge af et brud på tilliden mellem kreditinstituttet og dets kunder, med rimelighed kunne tillægge sagsøgerens dækningsgrad og kapitalisering mindre betydning og især lægge den umiddelbare adgang til likviditet til grund. Retten konkluderede følgelig for så vidt angår den skønsmargen, som Afviklingsinstansen råder over, at den ikke anlagde åbenbart urigtigt skøn, da den fandt, at sagsøgeren var nødlidende eller forventeligt nødlidende.

For det tredje fandt Retten, at Afviklingsinstansen ikke begik en retlig fejl, da instansen lagde ECB's vurdering af, hvorvidt sagsøgeren var nødlidende eller forventeligt nødlidende, til grund med henblik på at kontrollere, at der ikke var nogen rimelig udsigt til, at andre alternative foranstaltninger kunne forhindre, at sagsøgeren blev nødlidende inden for en rimelig frist. Selv

⁴ – SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, andet afsnit.

om undersøgelsen af sådanne foranstaltninger er forskellig fra den nævnte vurdering, konstaterede Retten nemlig, at ECB i det foreliggende tilfælde har integreret den nævnte undersøgelse i denne vurdering.

For det fjerde fastslog Retten, at der ikke på nogen måde var sket tilsidesættelse af sagsøgerens ret til at blive hørt. Retten fandt således, at det, henset til karakteren af den omhandlede komplekse administrative procedure, som er gennemført af ECB og Afviklingsinstansen i fællesskab og successivt, ikke kræves, at den berørte enhed høres særskilt i hver fase af proceduren af hvert af disse to organer. I det foreliggende tilfælde blev sagsøgeren hørt af ECB flere gange og fik derfor lejlighed til at udtale sig, således at Afviklingsinstansen havde fuldt kendskab til sagsøgerens argumenter i forbindelse med vedtagelsen af afgørelsen, hvori instansen tilsluttede sig ECB's vurderinger.